

Este purtătoarea unui nume "greu" în muzica românească, dar cu toate acestea spectatorii se înghesuie s-o admire pe prima scena lirică a țării în primul rând pentru farmecul și talentul cu care dă viață personajelor pe care le interpretează. Așa se explică de ce spectacolul Il Traviata, unde joacă rolul Violettei a fost sold-out cu aproape o lună înainte. Plină de emoție mărturisește că spectacolul a fost unul copleșitor, având în vedere că tatăl său, marele bariton Dan Iordachescu s-a aflat în sală. Asemenea marilor artiști vede în muzică o modalitate de comunicare, nu doar cu spectatorii, ci și cu Divinitatea, a Cărei prezență a simțit-o în diverse momente pe scenă. Consideră că ego-ul excesiv este păcatul cel mai mare în Operă.

Nu-și poate ascunde mâhnirea atunci când trebuie să răspundă la întrebarea "Cât de greu este să fii artist în România ?", referindu-se la modul în care este "răsplătit" până la umilință un artist comparativ cu "divele" din tabloide. Este o ecologistă convinsă și trage insistente semnale de alarmă cu privire la cazul Roșia Montana. În ciuda scandalurilor ce au loc în jurul eurovisionului spune că nu ar refuza o asemenea propunere, precizând că ar opta pentru o piesă de opera/rock. Despre toate acestea, soprana Irina Iordachescu a vorbit într-un interviu acordat pentru Bucharest Herald.

George Grigoriu: Sunteți purtătoarea unui nume celebru în muzica românească, care v-a provocat și anumite neplăceri (așa cum ați declarat). Cu toate acestea ați reușit să vă construiți un renume de invidiat pentru mulți artiști. Cât de greu a fost acest drum ?

Irina Iordachescu: Dificultatea acestui drum este exact ceea ce lumea nu a avut ocazia, dorința sau timpul să cunoască despre viața mea profesională. Sigur că am avut o șansă mare să pornesc din mijlocul unei familii în care am crescut cu muzica, m-am apropiat de ea având ca model excelența și marea artă însă cum toate lucrurile bune și frumoase din această existență au un preț, evident că și pentru mine a existat unul. Nu am avut parte numai de uși deschise cum evident se crede chiar și acum când am demonstrat tot ce era de demonstrat și mi-am câștigat un statut pe care nimeni nu mi-l poate ataca.

Port cu mândrie firească și cuminte numele pe care tatăl meu l-a făcut important și cu atât mai mult am știut de la început că va trebui să lupt mai mult, să muncesc mai mult, să doresc mai mult și să accept că întotdeauna voi avea parte de mari așteptări din partea publicului meloman. Ceea ce aș dori să se știe este că am luptat cinstit, cu enormă dăruire și continuă căutare de mai bine, nu am așteptat să mă ajute nimeni, nici măcar tatăl meu și nici nu i-am cerut asta decât o singură dată, în anul 2000. Și a făcut-o. Atât. O dată. În rest, totul este

muncă, studiu, dorință puternică, căutare de nou, de altfel, nu doresc să semăn cu nimeni, vreau să descopăr mereu alte nuanțe în cânt, alte sensuri, alte trăiri, alte înțelesuri și să nu mă rezum la un repertoriu restrâns ci din contră, să acumulez și să cunosc cât mai mult din marea creație .

G.G: Ce sentiment ați trăit, jucând în Traviata, avându-l în public chiar pe tatăl dumneavoastră (considerat cel mai mare bariton al României, dar și cel mai longeviv interpret în viață, din lume), cel care a făcut istorie cu acest spectacol ?

Irina Iordachescu: România a avut foarte multe voci frumoase și comparabile dar diferența o face altceva, ceva ce se poate explica până la un punct însă eu nu sunt adepta comparațiilor, eu îi consider pe majoritatea artiștilor mari, din "generația de aur" a liricii românești ca fiind stâlpii unei moșteniri colosale. Fiecare dintre acești mari artiști are ceva unic pe care poate nu-l găsești la ceilalți și tocmai acest lucru îi face atât de valoroși și incomparabili. Seara de 17 Mai 2014 a fost poate contextul cel mai dificil în care am cântat până acum și cu atât mai greu fiind vorba de un rol extrem de solicitant.

Să îl am pe tatăl meu în sală, neștiind dacă și când va mai putea fi acolo în viitorul mai mult sau mai puțin îndepărtat, a fost sfâșietor și da, aceasta este SENTIMENTUL despre care mă întrebați. El este cel care mi-a arătat de la primii pași în muzica spre ce trebuie să privesc în partitura, ce și cum să caut, să gândesc despre voce ca despre un instrument prin care slujesc muzica și însemnătatea cuvintelor, nu să îmi servesc ego-ul care are nevoie ca instrumentul să cânte demonstrativ, spectaculos și atât. A fost o seară absolut copleșitoare, cu un public minunat, generos, exploziv și știu că o parte dintre aplauzele puternice au fost îndreptate și către tatăl meu. Așa mi-am dorit...

G.G: Cine este Irina Iordachescu în afara numelui ?

Irina Iordachescu: O ființă care abia acum se trezește, abia acum începe să înțeleagă ce schimbări este bine să facă în viața ei, în minte și obiceiuri. Mulți oameni nu sunt treziți cu adevărat, mulți nu își trăiesc viața cu adevărat, viața doar trece prin ei sau pe lângă ei, cum doriți să percepeți această idee. Am trăit prea mult timp după așteptările celorlalți sau după nevoile lor și prea puțin în interiorul meu, am vorbit prea puțin cu mine și despre ce am nevoie să fac sau să descopăr pentru a înțelege misiunea mea, lecția mea în această existență. Existența mea și scopul pentru care mă aflu în ea depășește cu mult prezența mea pe scenă, muzica și această profesie absolut superbă.

Fiecare dintre noi este mult mai mult decât ceea ce rezultă din munca pe care o face, fie ea și de mare succes și împlinire. Viața în sine înseamnă cu mult mai mult decât coordonatele fixe și absurd pretențioase ale societății în care trăim. O viață trăită numai între aceste coordonate mi se pare a fi o viață irosită, neconsumată, netrăită, de fapt. Abia atunci consider că s-a ratat. Sunt mulți oameni care au cariere profesionale de excepție dar care în plan uman, spiritual, nu au acumulat nimic și nu au lăsat nimic bun în urma existenței lor sau în viețile celor care i-au cunoscut. Eu exact așa nu am fost niciodată. Binele și ajutorul voluntar au fost sentimente firești pe care le-am avut mereu în suflet și ca primă reacție, chiar dacă evident, am făcut câteva greșeli în perioada în care aveam încă "minte tânără și necoaptă,,.

G.G: Care dintre următoarele definiții, în ceea ce privește opera, vi se pare că este cea apropiată de adevăr: "sunetul îngerilor", "pictura orbilor", "leacul minții", "izbucnirea sufletului", sau "vinul care umple cupa tăcerii" ? Puteti găsi o altă definiție ?

Irina Iordachescu: Pentru Mozart aş putea alătura "sunetul îngerilor" dar pentru Verdi și Puccini m-aş gândi exclusiv la "izbucnirea sufletului" ."Leacul minții" s-ar găsi în creația barocului cât despre "pictura orbilor" nu cred că o pot alătura decât compozițiilor contemporane extreme. "Vinul care umple cupa tăcerii" este cred doar ecoul acestor muzici pe care încă îl mai auzim în interiorul nostru, privind soarele la apus, în ascunzișul unei grădini departe de vârtoarea lumii sau toropiți în fața unui foc mocnind liniștit.

G.G: Ați atins vreodată Divinitatea prin muzică? Există Infern în operă? Dar Purgatoriu?

Irina Iordachescu: Da, am atins-o pe scenă, chiar în Traviata, în câteva rânduri dar mereu altfel. Este o trăire pe care cuvintele nu o pot descrie pe măsura intensității ei. O stare de bine, de pur, de ocrotire totală, de liniște și lumină. Asta am simțit tocmai pe scenă, unde în majoritatea lor, artiștii se simt inconfortabil, urmăriți, judecați, supuși unei tensiuni psihice.....însă tocmai acolo am avut parte de o "deschidere de ceruri" care dacă mai era cazul, mi-a confirmat acea "prezență divină" spre care putem accede doar aflându-ne într-o stare de curățenie a sufletului și a gândurilor....de fapt, da, eu în acele clipe chiar nu gândeam la nimic decât la căldura sufletească pe care o simțeam, la muzica de geniu care mângăia sufleteleși în rest îmi simțeam vocea pe dinăuntru, acea undă, filon de energie care formează sunetul alături de aer. Vocea umană este un instrument divin și dacă îl folosești cu suflet curat are puterea de a deschide porțile spre dincolo.

G.G: Care este păcatul cel mai mare în operă?

Irina Iordachescu: Ego-ul excesiv. Cântul demonstrativ, lipsit de emoție sau mai rău, plin de emoție "făcută", nu autentică.

G.G: Care este rolul de care vă simțiți cel mai apropiată sufletește?

Irina Iordachescu: Atunci când le cânt, pe rând, de fiecare mă simt foarte legată, cu sufletul și corpul meu material dar cred că Violetta și Mimi sunt cele care îmi conferă calea cea mai bună de exprimare artistică. Cred complex și complet în fiecare rol pe care îl cânt și îi trăiesc povestea ca și cum ar fi a mea.

G.G: Ce a însemnat experiența de la Scala din Milano ? Puteți face comparații cu scena din București ?

Irina Iordachescu: Un moment, evident, extrem de important, un rol principal în premieră mondială dar nu mai important decât debutul meu din 2005 în rolul Luciei di Lammermoor sau debutul în rolul Violettei Valery din 2010, ambele pe scena ONB. Pentru mine, publicul meu de acasă este extrem de important și cele mai multe emoții aici le am, nu în teatrele din afară.

G.G: Au artiștii români motive de inferioritate față de cei din afară ?

Irina Iordachescu: Dacă au, foarte rău, nu ar avea de ce. Suntem cel puțin la fel de fericit dăruți de către Divinitate dacă nu chiar mai dăruți decât mulți dintre artiștii străini. Am ascultat multe voci în afara țării și nu avem nici un motiv să ne simțim inferiori sau mai ales, să acceptăm să fim tratați ca atare.

G.G: Cât de greu este să fii artist în România ?

Irina Iordachescu: Aici puneți degetul pe rană și adăugați și sare! Revolta mea pe această tema este una profundă și consider că artiștii români din toate segmentele culturale sunt tratați mizerabil, fără pic de prețuire și conștiință față de valoarea lor iar asta încă din interiorul

instituțiilor de cultură ale statului. Atunci, ce pretenție să am dinspre segmentul privat care ar da oricând 2500 euro unei domnișoare dezbrăcate care face 30 minute de playback și prezintă publicului o mare minciună, dar când este vorba să invite un cântăreț de operă să cânte 3 arii celebre la evenimentul lor (găzduit de chiar unele instituții mari de cultură ale căror săli de concert le închiriază) și acesta pretinde onorariul decent de 1000 de euro, își dau ochii peste cap și spun că "nu știam că dvs, cei de la opera, sunteți așa de scumpi". Rușine !

Eu și colegii mei muncim infinit mai mult decât oricare dintre "domnișoarele cu voce făcută la microfon" și studiul nostru nu se termină niciodată, vocea noastră acoperă orchestre mari de peste 50-60 de oameni și nu are nevoie de niciun microfon, cât despre nivelul artistic, statutul profesional....nu mai comentez nimic pentru că nu are sens.

"Artistul valoros, în România este supus oricând riscului de a fi umilit"

Irina Iordăchescu: Artistul valoros, în România este supus oricând riscului de a fi umilit. În acest domeniu dar și în alte domenii, mai avem multe de învățat și de apreciat însă cred că până și d-l Brucan atunci când și-a mărturisit "profețiile" legate de acest popor, a fost.....prea optimist. Evident că există excepțiile, oamenii de rasă, cum îmi place să spun, ființele speciale și sensibile care încă se mai află în posturi de conducere ale instituțiilor de cultură și astfel mai salvează, mai prețuiesc, mai promovează valoarea culturală a României și reprezentanții ei dar asta pentru că dincolo de o structură interioară sensibilă, rafinată, au la baza vieții lor o cultură bogată, o educație aleasă, o deschidere către cultură, către frumos, spre mai bine, într-o continuă evoluție a spiritului celor care formează publicul meloman.

G.G: Este mai bine să te naști talentat în România, dar să nu ai foarte multe posibilități, sau să te naști mai puțin talentat în "afară", dar cu mai multe posibilități?

Irina Iordachescu: Destinul unui artist nu ține atât de mult de condițiile menționate în întrebarea dvs cât de codul secret pe care îl conține din momentul în care venirea lui în această existență a fost dată de Creator. Dacă îți este scris să mergi cu bine pe un drum, oricare ar fi el, atunci poți să te naști oriunde și în orice condiții, drumul se va așterne în fața ta în felurile cele mai misterioase și mai frumoase însă depinde de cât de mult dorești să lupți și să învingi tot ce îți este pus în cale.

G.G: Care este rolul pe care vi-l doriți și pe care încă nu l-ați avut ?

Irina Iordachescu: Nu este numai unul este Floria Tosca (Tosca) sau Marguerite (Faust). Știu că vor veni și am răbdarea și înțelepciunea să le aștept dar nu în stare latentă, așa, doar așteptând. Le pregătesc venirea așa cum am făcut-o cu fiecare dintre rolurile cântate până acum. Pentru ele însă, voi avea doar de așteptat mai mult.

G.G: Dacă ați fi o notă muzicală, pe care ați alege-o?

Irina Iordachescu: Una din pasaj și una gravă....dar nu le spun, nu pot spune chiar tot....și nu pot avea un singur răspuns niciodată.

"Omenirea a ajuns într-un moment critic "

G.G: Sunteți o ecologistă convinsă. Credeți că planeta poate fi salvată cu actuala gândire a umanității? V-ați propus să schimbați ceva în semenii dumneavoastră ?

Irina Iordachescu: Consider că omenirea a ajuns într-un moment critic. Nu se spune tot adevărul tocmai pentru a nu crea panică însă dacă acum, chiar acum, nu începe schimbarea, nu înțelegem că s-a ajuns prea departe din cauza obsesiei bolnave a banilor, a puterii, a exploatării demente, iresponsabile a resurselor naturale, a bogățiilor acestui pământ sfânt pe care l-am măcelarit, l-am făcut bucăți într-o stare de imbecilitate profundă, negândind decât pe termen foarte scurt, ca și cum am fi eterni! Omul crede că este etern!

Omul nu mai are deloc percepția realității destinului și nici dragoste față de planeta care îl ține în viață !!! Unii nici nu știu cum se numește planeta pe care trăiesc. Este incredibil și alarmant cât de jos au fost aduși oamenii, intenționat, premeditat și calculat, ca să fie mai ușor de condus, ca să le schilodească definitiv conștiința, vocea opoziției, dreptul la întrebare și informare, dreptul de a dori sau nu o lege care să permită un dezastru ca cel de la Roșia Montană.

Oamenii au fost mereu păcăliți de liderii lor corupți

O țară civilizată, un popor puternic și demn nu ar fi permis așa ceva !!! Niciodată ! Eu sunt dispusă să fac tot ce îmi stă în putință ca să mă opun acestei crime dar eu nu însemn nimic fără ceilalți semeni, uniți și de neclintit.

Masele nu au înțeles niciodată că puterea ar putea sta în ele dacă ar fi conduse numai de unitate, solidaritate spre a ajuta BINELE, DREPTATEA ȘI EGALITATEA ÎN DREPTURI. Masele nu au înțeles niciodată ce putere sta în cei mulți, oamenii au fost mereu păcăliți de liderii lor corupți și astfel au rămas dezbinați și întorși unul împotriva celuilalt în timp ce "grupurile ascuse" ale celor care conduc de fapt totul și-au văzut mai departe de afacerile lor criminale.

G.G: Ați accepta să participați la Eurovision ?

Irina Iordachescu: M-am gândit deja la asta, analizez toate aspectele..... îmi trebuie timp, o piesă extraordinară și o mare susținere. De multe ori am cântat piese din acest segment al muzicii dar evident că dacă ar fi să particip, piesa mea ar fi un amestec de opera/rock....

G.G: În ce proiecte sunteți angajată pentru viitor ?

Irina Iordachescu: Multe încă în stare de propunere despre care nu pot povesti în acest moment, debuturi, audiții, colaborările mele frumoase cu Filarmonica "George Enescu", cu Opera de Stat din Sofia, un proiect la care țin mult, ca un Master Class dar termenul este prea pompos pentru vârsta mea așa că mai degrabă îi voi spune "Întâlnire cu vocea ta"...evident spectacolele viitoare de pe scena Operei Naționale București și multe concerte alături de soțul meu, Mario, sora mea Cristina și colegii mei mai tineri pe care doresc să-i ajut atât cât pot și mai ales, cum pot !!! Este important să poți să ajuți vocile să se regăsească de pe drumurile unde s-au pierdut, acest lucru mie îmi dă o mare satisfacție și bucurie !!!

Grigoriu George